



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Borse Bohemia, s. r. o.**, se sídlem Bořivojova 878/35, Praha 3 – Žižkov, zastoupený JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2014, č. j. 5 Af 19/2014 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 14. 4. 2014 doručil žalobce (dále jen „stěžovatel“) Městskému soudu v Praze návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle ust. § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve věci jeho žaloby proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 7698/11-1200-108120. K tomuto návrhu připojil opis citované žaloby. V návrhu uvedl, že dne 21. 8. 2011 doručil e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem do elektronické podatelny městského soudu předmětnou žalobu, avšak městský soud neprovedl žádné úkony směřující k rozhodnutí ve věci.

Návrh stěžovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu byl u městského soudu zapsán pod sp. zn. 5 Af 19/2014 a předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí. Nejvyšší správní soud návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zamítl usnesením ze dne 30. 4. 2014, č. j. Aprk 21/2014 - 39, ve kterém uvedl, že v řízení před městským soudem je sporné, zda stěžovatel skutečně podal žalobu dne 21. 8. 2011, jak

tvrdí, anebo zda byla žaloba podána až dne 14. 4. 2014, a je ji tedy nutno považovat za opožděnou. Otázku, zda je splněna jedna z podmínek řízení (včasnost žaloby) přísluší hodnotit městskému soudu. Až poté lze případně podat návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Městský soud následně vyzval stěžovatele, aby předložil důkaz, že žaloba byla doručena dne 21. 8. 2011 do elektronické podatelny městského soudu. Zároveň stěžovateli sdělil, že provedl lustraci jmenného seznamu ISVKS, avšak žaloba nebyla nalezena. Podle sdělení metodika městského soudu pro e-justici nebyla v neděli 21. 8. 2011 na elektronickou adresu podatelny městského soudu doručena žádná elektronická pošta.

Stěžovatel na tuto výzvu reagoval vyjádřením, ve kterém jako hlavní důkaz k prokázání, že žaloba byla podána, navrhl e-mail o odeslání žaloby městskému soudu spolu s přílohami s vyznačeným okamžikem odeslání. K vyjádření přiložil CD s e-mailem v elektronické podobě v programu MS Outlook. Dále navrhl, aby v případě pochyb byla vyslechnuta Mgr. P. B. (asistentka, která obsluhovala e-mailovou komunikaci advokátní kanceláře), resp. aby městský soud nahlédl do pracovního počítače Mgr. P. B. a JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského. V případě přetrvávajících pochyb stěžovatel navrhl vypracování znaleckého posudku k počítači, z něhož byl e-mail městskému soudu odeslán.

Městský soud usnesením ze dne 18. 6. 2014, č. j. 5 Af 19/2014 – 39, žalobu odmítl z důvodu opožděnosti. V odůvodnění uvedl, že z ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. vyplývá, že lhůta pro podání je zachována, pokud je podání v poslední den lhůty předáno městskému soudu, s výjimkami představovanými předáním podání držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Městský soud odkázal v této souvislosti na usnesení ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 - 68, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že pod pojmem „*předání soudu*“ nelze rozumět nic jiného než doručení soudu. Vzniknou-li pochybnosti o doručení, postačuje v případě zmíněných výjimek prokázat předání k přepravě, zatímco v ostatních případech je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení soudu. Městský soud dále odkázal na vyhlášku č. 496/2004 Sb., o elektronických podatelkách, účinnou od 1. 1. 2005 do 1. 7. 2012 (dále jen „*vyhláška č. 496/2004 Sb.*“), podle které platilo, že přijatá datová zpráva je považována za doručenou orgánu veřejné moci, pokud je dostupná elektronické podatelně. To znamená, že elektronické podání adresované soudu se pokládá za doručené ve chvíli, kdy se stane soudu dostupné a soud neodpovídá za technické nesrovnalosti, které se mohou vyskytnout během elektronické cesty k soudu. O době přijetí elektronického podání vede e-podatelna evidenci a elektronické podání se v podobě, v níž soudu došlo, ukládá do úložiště doručených datových zpráv. Doručení datové zprávy se potvrzuje odesílateli neprodleně zasláním datové zprávy, přičemž až z této zprávy o přijetí lze usuzovat na to, že elektronické podání bylo doručeno. S ohledem na tuto úpravu městský soud uzavřel, že stěžovatelem navrhovaný důkaz, tj. e-mail o odeslání žaloby městskému soudu, neplní stejnou funkci jako doručka, jelikož e-mail o odeslání žaloby, na rozdíl např. od faxového ústřížku, neobsahuje informaci o výsledku přenosu zprávy, ale pouze o jejím odeslání. Ani další stěžovatelem navržené důkazy, a to výsledky Mgr. P. B., nahlédnutí do pracovního počítače Mgr. P. B. a JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského a případný znalecký posudek k počítači, z něhož byl e-mail odeslán městskému soudu, nemohou prokázat doručení žaloby do elektronické podatelny městského soudu, ale pouze její odeslání stěžovatelem. Stěžovatel neprokázal, že žaloba byla městskému soudu skutečně předána, neboť jím předložené i

pokračování

navržené důkazy směřují pouze k prokázání odeslání žaloby, nikoliv k jejímu doručení do elektronické podatelny městského soudu. Stěžovatel nepostupoval zcela podle zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, když se zajímal o stav řízení až po více než dvou a půl letech ode dne tvrzeného odeslání žaloby, ačkoliv neměl potvrzení o doručení žaloby do elektronické podatelny městského soudu. Vzhledem k tomu, že v elektronické podatelně nebylo elektronické podání žaloby dohledáno, považoval městský soud za den podání žaloby teprve den 14. 4. 2014, kdy byla předmětná žaloba spolu s návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu doručena do elektronické podatelny městského soudu.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížností z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že závěry městského soudu ohledně opožděnosti podané žaloby jsou nesprávné. Podle stěžovatele v případě podání učiněného elektronicky postačí, aby bylo v poslední den lhůty odesláno, nikoliv aby bylo soudu doručeno. Stěžovatel dostatečně prokázal, že podání odeslal. Prokázání doručení žaloby, jak požadoval městský soud, nebylo v jeho reálných možnostech. Pokud žaloba městskému soudu nedošla, nemohl stěžovatel nést odpovědnost za technickou či administrativní chybu, která se v procesu doručování vyskytla, ať již byla na straně elektronické podatelny městského soudu či kohokoliv jiného. Opačné závěry by byly přepjatým formalismem a porušením práva na spravedlivý proces, protože s. ř. s. by sice dal účastníkům řízení možnost zaslat podání elektronicky, ale veškeré nebezpečí včasnosti doručení, a to včetně chyb a zavinění státních orgánů, by přenesl na účastníky řízení. Ti by pak měli minimální možnost ovlivnit, zda soud elektronické podání přijme, což by vedlo k nejistotě účastníků a možné svévoli na straně státních orgánů. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 2560/13, a nález ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 1911/11. Podle stěžovatele městský soud nemohl vyjít z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 - 68. Stěžovatel dále uvedl, že vyhláška č. 496/2004 Sb., na kterou odkázal městský soud, upravovala postup orgánů veřejné moci při přijímání a odesílání datových zpráv, nikoli postup účastníků řízení. Stěžovatel rovněž vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že nejednal v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, když se o stav řízení začal zajímat až po dvou a půl letech. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na vyhlášku č. 496/2004 Sb., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 - 68, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 57/2007 - 47, ze kterých jednoznačně vyplývá, že stěžovatel nemohl být v dobré víře ohledně skutečnosti, že jeho podání bylo doručeno městskému soudu, přičemž jím navrhované dokazování nemohlo vést k závěru o tom, že žalobu podal ve lhůtě. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel v replice na vyjádření Odvolacího finančního ředitelství uvedl, že nerozporuje otázku doručení. Má za to, že stěžejní otázkou je, zda odeslal městskému soudu žalobu včas, a zda tedy byla po právu odmítnuta jako opožděná, nebo bylo usnesení o odmítnutí nezákonné. Stěžovatel znovu zopakoval svou argumentaci obsaženou v kasační stížnosti a trval na tom, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 32 s. ř. s. je řízení zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu; týká-li se návrh věcí uvedených v § 4 odst. 1, nazývá se návrh žalobou.

Podle ust. § 37 odst. 2 s. ř. s. podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.

Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Stěžovatel v kasační stížnosti primárně namítal, že v případě podání učiněného elektronicky postačí, aby bylo v poslední den lhůty odesláno, nikoliv aby bylo soudu doručeno, což dostatečně prokázal.

Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, který okamžik je relevantní pro včasné elektronické podání (v daném případě e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem), zda okamžik jeho odeslání stěžovatelem nebo doručení městskému soudu.

Předně je třeba uvést, že z ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. vyplývá, že lhůta stanovená tímto zákonem je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Zákon tedy vychází z koncepce, že podání musí být předáno (doručeno) soudu, s výjimkami v případě, že bylo předáno držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Stěžovatel však podání učinil elektronicky e-mailem se zaručeným podpisem, a proto se citované výjimky na něj nevztahují.

Dále lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 As 22/2013 - 35. Ačkoliv se v dané věci jednalo o systém datových schránek, jsou v něm vyslovené závěry použitelné i v daném případě. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že *„se přiklonil k názoru, že informační systém datových schránek není ani držitelem (zvláštní) poštovní licence ani orgánem, který má povinnost datové zprávy odesílané prostřednictvím datových schránek doručit. Obdobně jako např. elektronické podatelny pro podání učiněná v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě (e-mailová podání) je i informační systém datových schránek pouze technickým prostředkem, jehož využitím dochází k přenosu datové zprávy od odesílatele k příjemci (adresátovi). (...) Rozhodující je skutečnost, že zatímco v případě doručování prostřednictvím držitele (zvláštní) poštovní licence či orgánu,*

pokračování

který má povinnost odesílané zprávy doručit, odesílatel zprávu předává třetímu subjektu (přepravci), aby ji ten doručil adresátovi (na základě smlouvy uzavřené mezi odesílatelem a přepravcem), informační systém datových schránek odesílatel sám přímo využívá.“ Z citovaného usnesení je tedy zřejmé, že veřejná datová síť je obdobně jako systém datových schránek pouze technickým prostředkem, jehož využitím dochází k přenosu datové zprávy od odesílatele k příjemci (adresátovi). Stěžovatel nepředával elektronické podání (e-mail se zaručeným elektronickým podpisem) třetímu subjektu, nýbrž sám tento technický prostředek využíval.

V této souvislosti lze odkázat i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k elektronickým podatelnám, kterou lze z důvodu podobnosti použít. Jedná se například o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 - 68, o které se opíral i městský soud, v němž se uvádí, že „*Ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s. je třeba vykládat s přihlédnutím k § 40 odst. 4 s. ř. s. Podání musí být předáno soudu, s výjimkami představovanými předáním držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Předáním soudu přitom nelze rozumět nic jiného než doručení soudu. Vzniknou-li pochybnosti o doručení, postačuje v případech zmíněných výjimek prokázat předání k přepravě, zatímco v ostatních případech je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení, soudu.*“ Stejně tak lze odkázat i na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 5 Afs 77/2005 - 67: „*Protože se v případě elektronického podání nejedná o podání prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě jiné zvláštní licence, ani o případ předání podání orgánu, který má povinnost jej doručit, je lhůta ve smyslu § 40 odst. 4, věty první, s. ř. s. zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu.*“ Odkázat lze také např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. III. ÚS 2361/08, podle kterého „*je evidentní, že žaloba stěžovatele ve formě elektronického podání (neopatřené zaručeným elektronickým podpisem) není úkonem učiněným prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence ani předáním orgánu, který má povinnost je doručit, u něhož pro zachování lhůty postačí předání k přepravě (srov. obdobně sp. zn. I. ÚS 250/05). Proto se uplatní coby rozhodné, kdy žaloba došla soudu.*“

Nejvyšší správní soud dále považuje za nutné zmínit i vyhlášku č. 496/2004 Sb., která upravuje mimo jiné postupy orgánů veřejné moci uplatňované při přijímání datových zpráv prostřednictvím elektronické podatelny, resp. konkretizuje okamžik doručení datové zprávy do elektronické podatelny soudu. Z tohoto důvodu je uvedená vyhláška použitelná také pro řízení v dané věci. Podle této vyhlášky je datová zpráva považována za doručenou orgánu veřejné moci, pokud je dostupná elektronické podatelně [§ 2 odst. 1 citované vyhlášky]. Podle ust. § 2 odst. 2 citované vyhlášky platí, že pokud je u přijaté datové zprávy zjištěn výskyt chybného formátu nebo počítačového programu, jež jsou způsobilé přivodit škodu na informačním systému nebo na informacích zpracovávaných orgánem veřejné moci, může být datová zpráva uložena jen mimo elektronickou podatelnu, a to za předpokladu, že není ohrožena bezpečnost informačního systému orgánu veřejné moci ani bezpečnost zpracovávaných informací. Taková datová zpráva není dostupná elektronické podatelně.

Z výše uvedeného je zřejmé, že je-li podání učiněno elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, je lhůta pro podání žaloby (ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., jejíž zmeškání nelze prominout) zachována tehdy, pokud je elektronické podání v poslední den

lhůty soudu doručeno. Elektronické podání stěžovatele mohlo být městským soudem považováno za doručené teprve tehdy, pokud bylo dostupné elektronické podatelně. Jiný výklad by znamenal připustit neodůvodněné prodloužení lhůt k podání návrhů na zahájení řízení nad rámec zákona a nastolení právní nejistoty ohledně okamžiku, kdy ještě lze považovat podání za včasné a kdy již nikoliv.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že prokázání doručení podání elektronické podatelně městského soudu nebylo v jeho reálných možnostech. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud odkazuje na ust. § 2 odst. 5 vyhlášky č. 496/2004 Sb., podle níž platilo, že doručení datové zprávy se potvrzuje odesílateli neprodleně zasláním datové zprávy, pokud je orgán veřejné moci schopen z přijaté datové zprávy zjistit elektronickou adresu odesílatele. Součástí zprávy o potvrzení doručení je a) uznávaný elektronický podpis oprávněného zaměstnance orgánu veřejné moci nebo uznávaná elektronická značka orgánu veřejné moci, b) datum a čas s uvedením hodiny, minuty a sekundy, kdy byla datová zpráva doručena, a c) charakteristika doručené datové zprávy umožňující její identifikaci. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že potvrzením o doručení uvedeným v citovaném ustanovení by bylo možno jednoznačně prokázat, že datová zpráva (e-mail se zaručeným elektronickým podpisem) byla doručena ve lhůtě pro podání žaloby. Pokud stěžovatel neobdržel potvrzení o doručení, nemohl si být jistý, zda jeho podání bylo předáno městskému soudu. Měl se tedy pokusit o opakované doručení žaloby, popřípadě o doručení jinou formou, poštou či osobním doručením. Důkazy, které navrhoval stěžovatel, by vedly pouze k prokázání času odeslání elektronického podání, což by v projednávané věci s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo irelevantní.

Stěžovatel také namítal, že nemůže nést odpovědnost za případnou technickou či administrativní chybu, která se mohla v procesu doručování vyskytnout. K této námitce lze jen zopakovat, jak již bylo výše zdůvodněno, že datová zpráva se považuje za doručenou teprve tehdy, pokud je dostupná elektronické podatelně. Jiný závěr by vedl k tomu, že každé elektronické podání tohoto typu (e-mail se zaručeným elektronickým podpisem), které účastník řízení doloží e-mailem o odeslání spolu s vyznačeným okamžikem odeslání, by muselo být soudem považováno za doručené. *Ad absurdum* by tak podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně soudu z důvodu technických pochybení na straně poskytovatele veřejné datové sítě, by musel soud považovat za řádně doručené. Obdobně podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně soudu, avšak jehož odeslání by účastník řízení doložil např. e-mailem o odeslání s poukazem na možné technické pochybení, by soud musel považovat za řádně doručené. K tomu je třeba také uvést, že čas odeslání e-mailu lze velice jednoduše upravit, resp. nastavit tak, aby vyhovoval odesílateli e-mailu. Vyloučit nelze ani změnu dalších údajů v odeslaném e-mailu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu s. ř. s. umožňuje, aby si stěžovatel zvolil vhodný prostředek pro komunikaci se soudem. Touto volbou pak akceptuje důsledky, které z povahy jednotlivých komunikačních prostředků plynou. Pokud zástupce stěžovatele zvolil jako komunikační prostředek s městským soudem e-mail, pak si měl být vědom rizik, která z dané volby plynou. K tomu je třeba poukázat i na to, že na stránkách www.justice.cz (oficiální server českého soudnictví, který je spravován ministerstvem spravedlnosti) je v sekci, týkající se městského soudu výslovně uvedeno upozornění, že „[k]omunikace prostřednictvím e-mailu je celosvětově považována za nezaručenou komunikaci.

pokračování

Při odesílání podání v elektronické podobě e-mailem je tedy nutné počítat, že datová zpráva nemusí být soudu vůbec doručena.“

Jako přílehlavé neshledává Nejvyšší správní soud ani odkazy stěžovatele na judikaturu Ústavního soudu. V usnesení ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 2560/13, se Ústavní soud zabýval otázkou, zda doplnění kasační stížnosti, které bylo podáno elektronicky e-mailem se zaručeným elektronicky podpisem, avšak několik minut po uplynutí lhůty k doplnění kasační stížnosti, je nutno považovat za doplnění ve lhůtě. Jednalo se tedy o situaci, kdy nebylo pochyb o doručení podání a sporným bylo, zda je podání učiněné výše uvedené formou nutno považovat za opožděné či nikoliv. V dané věci se však jedná o naprosto odlišnou situaci, protože podle obsahu soudního spisu (zejména z lustrace jmenného seznamu ISVKS) jasně vyplývá, že žaloba nebyla vůbec doručena do elektronické podatelny městského soudu. V nálezu ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. II. ÚS 1911/11, se Ústavní soud zabýval otázkou doručování podání, které bylo podáno e-mailem se zaručeným elektronicky podpisem, avšak uvedené podání bylo soudu doručeno v neúplné podobě. Podle Nejvyššího správního soudu se jedná opět o naprosto odlišnou situaci, nežli je řešena v dané věci.

K výše uvedeným závěrům dospívá Nejvyšší správní soud i při zohlednění konkrétních okolností dané věci. Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel podal návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu až dne 14. 4. 2014, tedy více jak dva a půl roků poté, co údajně podal předmětnou žalobu. Ostatně stěžovatel ani v kasační stížnosti netvrdí, že by se před uvedeným datem jakkoliv zajímal o průběh řízení. Pouze obecně uvedl, že učinil telefonický dotaz na městský soud a z důvodu, že zjistil, že u městského soudu není vedeno žádné řízení, podal návrh na určení lhůty. Stěžovatel se tak po dobu více než dvou let nezajímal o osud své žaloby, ačkoliv mu nebylo doručeno potvrzení o jejím doručení. Pokud zástupce stěžovatele neobdržel potvrzení o doručení datové zprávy (e-mailu) od městského soudu, měl jako profesionál v oblasti práva ználý všech způsobů podání zajistit, aby byla žaloba podána včas, aniž by vznikaly o datu a čase podání jakékoliv pochybnosti. Takový postup mohl zástupce stěžovatele zvolit ještě následujícího dne poté, co údajně zaslal e-mail se zaručeným elektronickým podpisem, jelikož poslední den lhůty k podání žaloby připadl až na následující den, tj. na den 22. 8. 2011.

S ohledem na výše uvedené nebylo prokázáno, že tvrzená žaloba byla doručena do elektronické podatelny městského soudu, přičemž důkazy, které navrhoval stěžovatel, by vedly pouze k prokázání data odeslání e-mailu, který měl žalobu obsahovat, postupoval městský soud v souladu se zákonem, pokud za den podání žaloby považoval teprve den 14. 4. 2014, tj. den, kdy byla předmětná žaloba doručena městskému soudu spolu s návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Z důvodu, že poslední den lhůty k podání žaloby připadl na den 22. 8. 2011 a zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.), postupoval městský soud správně, pokud žalobu jako opožděnou odmítl.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu